

கிராசின்ஸ்கி சதுக்கத்தில் பூனைகள்

எழுத்து: கரேன் ஹேய்ஸ், ஓவியங்கள்: வெண்டி வாட்சன்
மொழிபெயர்ப்பு: அர்வின்

கிராசின்ஸ்கி சதுக்கத்தில் பூனைகள்

எழுத்து: கரேன் ஹேய்ஸ்

புகைப்படம்: வாண்டி வாட்சன்

மொழிபெயர்ப்பு: அர்வின்

பூனைகள் சுவரில் உள்ள
விரிசல்கள், இருண்ட மூலைகள்
மற்றும் இடிபாடுகளிலிருந்து
வெளிவருகின்றன.

ஒரு மென்மையான ஸ்பரிசத்தை
பாசமான குரலை மட்டுமே என்னால்
அவர்களுக்குத் கொடுக்க முடியும்
தெரியும் என்பது அவர்களுக்கும் தெரியும்.

ஆனால், அவர்களுக்கு என்னிடம்
வருவதைத் தவிர வேறு வழியில்லை.

ஒரு காலத்தில் அவர்களும் ஒருவருக்குச்
சொந்தமாக இருந்தவர்கள்.

அவர்கள் சோபாவின் மெத்தைகளில்
தான் உறங்குவார்கள், பளிங்குத்
தட்டுகளில் சாப்பிடுவார்கள்.

அவர்கள் மெதுவாக உறுமி தன்
நகங்களால் தன் மார்பகங்களைச்
சொறிந்து கொள்வார்கள்.

தன்னை நேசித்தவர்களின் கழுத்தை
அவர்கள் கட்டிப்பிடிப்பது வழக்கம்.

ஆனால் இப்போது அவர்களின் பட்டு போன்ற தலைகளை முத்தமிட யாருமில்லை.

"உனக்கு உணவளிக்க என்னிடம் எதுவும் இல்லை," என்று ரகசியமாக சொன்னேன்.

ஆனால் பூனைகள் அதைப் பற்றிக் கவலைப்படுவதில்லை.

என் ரொட்டியில் கொஞ்சம் , பனீர் சூப்பில் கொஞ்சம், மற்றும் என் உருளைக்கிழங்கில் கொஞ்சம் என எடுத்துக்கொள்ளலாம்.

இது, என் நண்பன் மைக்கேல் கெட்டோவின் (நாஜிக்களால் யூதர்களுக்காக உருவாக்கப்பட்ட ஒரு குடியிருப்பு) சுவர்களுக்குப் பின்னால் பெறுவதை விட மிகவும் அதிகம்.

பூனைகள் நான் அவர்களுக்கு உணவளிக்க வேண்டும் என எதிர்பார்ப்பதில்லை.

அவற்றுக்குச் சாப்பிட ஏராளமான எலிகள் இருக்கின்றன.

பகலில் நான் பூனைகளுடன்
விளையாடும் போது வார்சாவைச்
சேர்ந்த மற்ற பெண்களைப் போலவே
இருக்கிறேன்.

நான் கெட்டோவிலிருந்து
தப்பித்தபோது என் யூத
அடையாளத்தைக் குறிக்கும்
கைப்பட்டை நான் அணிந்திருந்த
கம்பளிகளோடு எரிந்துவிட்டது

இப்போதெல்லாம் நான் என் போலந்து
முகத்தை ஒரு முகமூடி போல அணிந்து
கொள்கிறேன்.

போலந்துப் பாதையில் நடக்கிறேன்.

போலிஷ் வார்த்தைகள் என் உதடுகளில்
இருந்து வெளிவருகின்றன.

மேலும் நான் ஏறக்குறைய பாதுகாப்பாக
இருக்கிறேன்.

கிட்டத்தட்ட கண்ணுக்குப் புலப்படாமல்,
ராட்டினத்தில் ஆடிக் கொண்டிருந்த கிறுக்குப்
பிடித்த பெண்களைக் கடந்து கிராசின்ஸ்கி
சதுக்கம் வழியாக நகர்ந்து செல்கிறேன்.

என் தைரியமான சகோதரி
மிரா, என் குடும்பத்தில் எஞ்சியிருக்கும்
ஒரே ஆள் அவள்தான்.
என் தைரியமான சகோதரி
ஒரு திட்டத்தை சொல்கிறாள்.
புத்தம் புதிய திட்டம்.
அது கெட்டோவுக்குள் உணவைக் கடத்தும் திட்டம்.
அவளது நண்பர்கள் ரயிலில் வருவார்கள்.
அவர்களிடம் பள்ளிக்கூட பைகள் இருக்கும்.
அதில் ஆடைகளோ புத்தகங்களோ இல்லாமல்
ரொட்டிகள், ஓட்ஸ் மற்றும் சர்க்கரை இருக்கும்.

சுவரில் விரிசல்கள் எங்கே இருக்கின்றன என்று பூனைகள் எனக்கு சொல்லிவிட்டன. மிராவின் நண்பன் அரிக் உருவாக்கிய வரைபடத்தில் அவர்களின் இருப்பிடங்களை நான் சுட்டிக்காட்டுகிறேன் .

"ஒவ்வொரு விரிசலிலும் உணவு திணிக்கப்படும்," என்றாள் மிரா.

அவள் நீர்த்த சூப்பை அடுப்பில் கொதிக்க வைத்துக் கொண்டிருக்கிறாள்.

கிராசின்ஸ்கி சதுக்கம் அருகே சுவரின் மறுபுறத்தில் மைக்கேல் வசிக்கும் இடத்தின் வழியாக ரொட்டியைக் கடத்தி வரலாம் என்று நான் அவளிடம் சொல்கிறேன்.

மீராவுக்கு அங்கிருக்கும் ஆபத்து நன்றாகத் தெரியும், ஆனாலும் அவள் தலையசைக்கிறாள்..

நான் படுக்கையில் படுத்துக்கொண்ட போது, அந்தப் பெரிய அறையில் ஒளி நடனமாடத் தொடங்குகிறது.

ஆனால் அந்த குறிப்பிட்ட அந்த நாளில் ரயில்
வாற்சாவை நோக்கி உறுமிக் கொண்டு
சென்றுகொண்டிருக்கையில் ,அரிக் திடீரென்று
எங்கள் அறைக்குள் நுழைகிறான் .

அவனுக்கு மூச்சு வாங்குகிறது. கெஸ்ட்போ
(நாஜி காவல்துறை)க்கு ரயில் மற்றும்
பள்ளிக்கூட பைகள் தொடர்பான விஷயம்
தெரிந்துவிட்டது.

அவர்கள் தங்கள் நாய்களுடன் ரயில்
நிலையத்தில் இருப்பார்கள் .

அதனால் நாய்கள் கடத்தல்காரர்களை மோப்பம்
பிடித்துக் கண்டுபிடிக்க முடியும்.

அரிக்கும் மிராவும் தங்கள் கண்களால்
பேசிக்கொள்வது நள்ளிரவில் கதவைத்
தட்டுவதை விட என்னை அதிகமாகப்
பயமுறுத்துகிறது.

ஒவ்வொன்றாக நாங்கள் பூனைகளைச்
சேகரிக்கிறோம்.

மிரா மற்றும் அரிக், ஹென்றிக் மற்றும் மரேக் ,
ஹனா மற்றும் அனா, டோசியா மற்றும் ஸ்டாசியா
என நாங்கள் அனைவரும் பூனைகளைக் கூடைகளில்
சேகரிக்கிறோம்.

பின் நாங்கள் ரயில் நிலையத்தை
நோக்கிச் செல்கிறோம்

நாங்கள் அங்கேயும் இங்கேயும்
கலைந்து அமர்ந்து ரயில்
வருவதற்காகக் காத்திருக்கிறோம்.

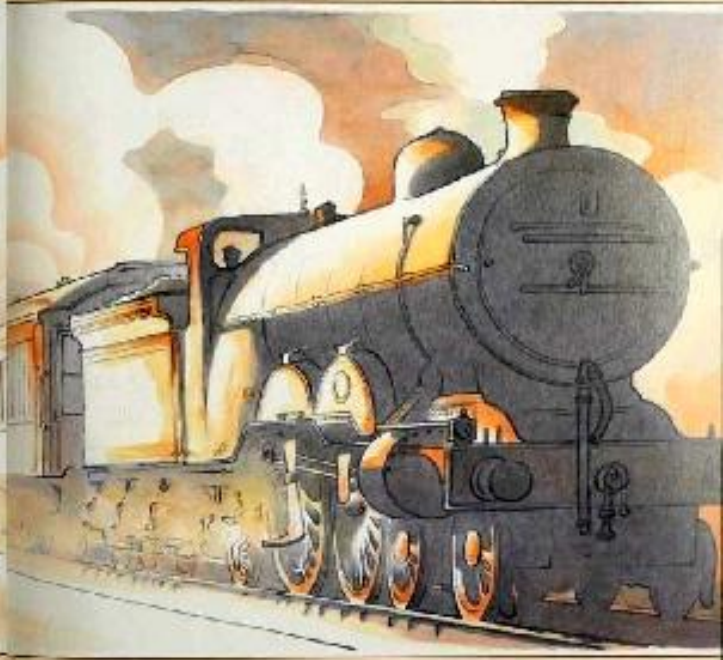
பின்னால் கெஸ்ட்போ எனும் யூத
காவல்துறையும் அவர்களின்
ஊளையிடும் நாய்களும் இருந்தனர்.

நீராவி பீறிட்டு வெளியேற, ஒரு விசில்
சத்தத்துடன், அந்த ரயில் நிலையத்தில்
நின்றது.

பயணிகள் இறங்குகிறார்கள்.

நாய்களை பிடித்திருந்த பிடி தளர்ந்தவுடன்
அவைகள் குரைத்துக் கொண்டே
ஓடத்தொடங்கின. அதன் எதிரொலி ரயில்
நிலையம் முழுக்க கேட்கத் தொடங்கியது.

அவை ரொட்டிகள், ஓட்ஸ், சர்க்கரை
இவற்றின் வலுவான வாசனையுடைய
ஆண்களையும் பெண்களையும் நோக்கிப்
பாய்கின்றன. ஆனால் நாய்கள் தங்கள்
இரையை அடைவதற்கு முன்பே,

நாங்கள்
எங்கள்
கூடைகளைத்
திறந்து
பூனைகளை
வெளியே
விட்டோம்.

நிலையத்தில் பீதி வெடித்தது.
விரக்தியடைந்த நாய்கள்
தங்களின் காட்டுப்பசியைப்
பூனைகளின் பக்கம் திருப்பின.
பூனைகள் எல்லா திசைகளிலும்
ஓடின.
இடுக்குகளின் வழியே புகுந்து
தப்பித்துச் சென்றன..
இருண்ட மூலைகளில்
மறைந்து போயின,
திறந்தவெளிகள் வழியாக
ஓடிவிட்டன.

கடத்தப்பட்ட பொருட்கள் ரயில்
நிலையத்திலிருந்து விரைவாக
மறைந்துவிட்டன.

வார்சாவின் நம் பக்கத்திலிருந்து சுவரைத்
தாண்டி, சுவருக்கு அடியில், சுவருக்கு
மேலே, சுவருக்குள் அத்தனை
பொருட்களும் மறைந்து போய்விட்டன.
எல்லாம் கெட்டோவைச் சென்றடைந்தன.

அந்தப் பொருட்களில் மைக்கேலுக்கான
ரொட்டித் துண்டு அடங்கிய என்
கூடையையும் சேர்த்து, நன்றியுணர்வுள்ள
கரங்களால் எடுத்துக்கொள்ளப்பட்டது.

ராட்டினத்திலிருந்து வரும் இசை
கிராசின்ஸ்கி சதுக்கத்தின் மீது
மினுமினுப்பான ஜொலிப்புடன்
காற்றில் மிதக்கிறது

அது ஒரு விடிவெள்ளி ஒளி போல
மேலே எழுகிறது.

ஆசிரியரின் எழுத்தில்

2001-ஆம் ஆண்டில் , வார்சா இரயில் நிலையத்தில் இருந்த பூனைகள் கெஸ்ட்போவிடமிருந்து கஷ்டப்பட்டு தப்பித்த இரண்டாம் உலகப் போர்க் காலச் சம்பவம் ஒன்றை விவரிக்கும் ஒரு சிறு கட்டுரையை நான் படித்தேன். இந்தக் கதை என் மனதில் ஆழமாகப் பதிந்தது. அது, வார்சா கெட்டோவையும் நாஜிக்களுக்கு எதிரான அதன் யூதர்களின் எதிர்ப்பையும் ஆராய்வதற்காக போலந்திற்குப் பயணிக்க என்னைத் தூண்டியது. அங்கு நான் கண்டறிந்த இரண்டு முக்கியமான ஆதாரங்கள், *ரிங்கல்பூம் ஆவணக்காப்பகமும்* , அடினா பிளெடி-ஷ்வைகரின் * *எனக்கு இனி எதுவும் நினைவில் இல்லை** என்ற புத்தகமும் ஆகும். ' கிராசின்ஸ்கி சதுக்கத்தில் பூனைகள் ' என்ற புத்தகத்தில் வரும் கற்பனையான மூத்த சகோதரியான மிரா என்ற கதாபாத்திரத்திற்கு, அடினா பிளெடி-ஷ்வைக்கர் எனக்கு உத்வேகமாக இருந்தார். இந்தக் கதையின் கட்டமைப்பும் உள்ளடக்கமும், நாஜிக்களுக்கு எதிரான யூதர்களின் எதிர்ப்பு குறித்த பிளேடியின் தனிப்பட்ட அனுபவங்களை அடிப்படையாகக் கொண்டவை.

வரலாற்று உண்மைகள்

1939 செப்டம்பரில் , இரண்டாம் உலகப் போரின் தொடக்கத்தில், ஜெர்மனி போலந்தின் தலைநகரான வார்சாவைத் தாக்கி ஆக்கிரமித்தது. கெஸ்ட்போ (ஜெர்மானிய காவல்துறை) வார்சா மற்றும் அதன் சுற்றுப்புறப் பகுதிகளில் இருந்து யூத ஆண்கள், பெண்கள் மற்றும் குழந்தைகளை வெளியேற்றி, கெட்டோ எனப்படும் நகரத்தின் ஒரு குறிப்பிட்ட பகுதிக்குள் அவர்களைக் கட்டாயப்படுத்தி அனுப்பியது . அப்பகுதியில் வசித்த யூதரல்லாதவர்கள் தங்கள் வீடுகளைக் காலி செய்யுமாறு உத்தரவிடப்பட்டனர். பின்னர், யூதர்களையும் யூதரல்லாத வெள்ளையர்களையும் ஒருவரிலிருந்து ஒருவர் பிரிப்பதற்காக கெட்டோவைச் சுற்றி செங்கல் சுவர்கள் எழுப்பப்பட்டன. அனைத்து யூதர்களும் ஒன்று திரட்டப்பட்டு வார்சா கெட்டோவிற்கு கொண்டு செல்லப்பட்ட நேரத்தில் , மக்கள்தொகை நோய் மற்றும் பசியால் வாடும் அளவிற்குப் பெருகியிருந்தது. ஒவ்வொரு நாளும், நூற்றுக்கணக்கான பெண்கள் , ஆண்கள் மற்றும் குழந்தைகள் ஒரு அடி கூட நடக்க முடியாமல் கெட்டோவின் தெருக்களில் சரிந்து விழுந்து அங்கேயே இறந்தனர்.

1942 ஆம் ஆண்டு ஜூலை மாதம் , ஜெர்மானியர்கள் வார்சாவின் யூதர்களை நாடு கடத்தத் தொடங்கினர். கெட்டோவிலிருந்து இளையவர்களும் முதியவர்களும் மெல்ல மெல்லக் காணாமல் போகத் தொடங்கினர். முதலில், ஒரு நாளைக்கு 2,000 பேர் , பின்னர் 10,000 பேர் , அதன்பின் 20,000 பேர் என்ற விகிதத்தில் இந்த எண்ணிக்கை அதிகரித்தது. மிகவும் பலவீனமானவர்கள் வார்சாவை விட்டு வெளியேறுவதற்கு முன்பே கொல்லப்பட்டனர். இறுதியில், வெடிமருந்துத் தொழிற்சாலைகளில் பணிபுரிந்தவர்களைத் தவிர அனைவரும் கொல்லப்பட்டனர். உடல் ரீதியாகவும் மன ரீதியாகவும் சோர்வடைந்திருந்தபோதிலும் , பல யூதர்கள் நாஜிக்களை எதிர்த்தனர். ஆயிரக்கணக்கான துணிச்சலான இளைஞர்களும் இளைஞிகளும் நாஜிக்களின் திட்டங்களைத் தகர்க்க முயன்றனர். அவர்கள் எதிர்ப்புக் குழுக்களை உருவாக்கி, முடிந்தபோதெல்லாம் நாஜிக்களுக்குத் தொந்தரவு கொடுத்தனர். தங்களுக்கு ஆபத்து இருந்தபோதிலும், அவர்கள் யூதக் குடியிருப்புகளில் இருந்து மக்களை வெளியேற்றி, ஆயுதங்கள் , உணவு மற்றும் மருந்துகளை கெட்டோவுக்குள் கொண்டு வந்தனர். இவ்வாறு, அவர்கள் ஆயிரக்கணக்கான யூதர்களைக் காப்பாற்றினர்.

1943 ஆம் ஆண்டு ஆகஸ்ட் மாதம், வார்சா கெட்டோவின் வீரம் மிக்க போராளிகளுடன் இறுதி மோதல் தொடங்கியபோது , ஜெர்மானிய இராணுவம் எல்லா வகையிலும் மேலோங்கி இருந்தது. அப்படியிருந்தும், நோய்வாய்ப்பட்ட , பட்டினியால் வாடிய, மற்றும் காயமடைந்த ஒரு சில கெட்டோவாசிகள் நாற்பது நாட்கள் ஜெர்மானிய இராணுவத்தை எதிர்த்தனர். ஜெர்மானிய இராணுவம் கெட்டோ கட்டிடங்கள் மீது குண்டு வீசித் தாக்கி , அவற்றுக்குத் தீ வைத்தது. ஆனால், ஜெர்மானியர்களைத் தோற்கடிப்பது சாத்தியமற்றது என்பதை அறிந்திருந்த யூதர்கள், அடித்தளங்கள் , பரண்கள் மற்றும் இரகசியப் பாதைகளிலிருந்து தங்கள் தாக்குதல்களைத் தொடர்ந்தனர் . அவர்கள் தங்கள் மரணம் வரை ஜெர்மானியர்களுடன் போரிட்டனர்.

கெட்டோ சுவருக்கு அப்பால் இருந்த "ஆரிய" குடியிருப்புகளில் வாழ்ந்த யூதர்கள் , நூற்றுக்கணக்கான யூதர்கள் கெட்டோவிலிருந்து தப்பிக்க உதவினர். அவர்களை விடுவிப்பதற்காக, அவர்கள் வார்சாவின் கழிவுநீர்க் கால்வாய்களின் அழுக்கையும் துர்நாற்றத்தையும் கழுத்தளவு நடந்து கடந்தனர். போர் முடிவடைந்த பிறகு, கெட்டோவிலிருந்து தப்பிய கடைசி நபர்கள் வெளிவந்து, நாஜிக்களின் கொடூரத்தைப் பற்றிய உண்மையை அம்பலப்படுத்தினர்.

கிராசின்ஸ்கி சதுக்கத்தில் உள்ள பூனைகளும்
ஒரு காலத்தில் யாருக்காவது சொந்தமானவையாக
இருந்தன...

அந்தப் சின்னப்பெண்ணும் அவ்வாறே செய்தாள் .
போரின் கொந்தளிப்புக்கு மத்தியில் , அந்தப் பெண்ணும்
அவளது மூத்த சகோதரியும் உயிர் பிழைக்கப்
போராடினர். ஆயினும், வார்சாவின் இழிபுகழ்பெற்ற யூதக்
குடியிருப்புச் சுவர்களுக்குள் சிக்கியிருந்தவர்களுக்கு
உதவ, அவர்கள் தங்கள் உயிரையே பணயம் வைத்தனர்.